

Arrest

nr. 160 346 van 19 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 november 2015.

Gelet op de beschikking van 18 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige zesde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk problemen met de taliban als gevolg van zijn tewerkstelling bij een transportbedrijf in Kabul. Daarnaast verklaart hij dat hij zich sedert een viertal maanden voor het christendom interesseert.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 29 augustus 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. Zijn tweede, derde en vierde asielaanvraag werden allen niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissingen. In het kader van zijn vijfde asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 31 oktober 2014 opnieuw beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker tekende wederom geen beroep aan tegen deze beslissing.

Ter ondersteuning van zijn zesde asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een attest van het bedrijf waarvoor hij eertijds zou gewerkt hebben (GSC) en enkele brieven van "pasteur" J.B..

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoont in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoeker niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van en het volharden in reeds afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoekers argument dat hij tot een risicogroep behoort omdat hij een verwesterde jongeman zou zijn wegens zijn lange verblijf in Europa en zijn bekering tot het christendom, is een bewering waarvan hij niet aantoonst dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom gevisieerd zal worden, temeer ook blijkens de bestreden beslissing geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde bekering tot het christendom, motieven welke op generlei wijze worden ontkracht. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

6.1. Inzoverre verzoeker de mening toegedaan is dat de commissaris-generaal ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus beoordeeld heeft ten aanzien van Kabul, merkt de Raad op dat reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag geen geloof werd gehecht aan zijn herkomst uit Logar. Ook in het kader van zijn huidige zesde asielaanvraag brengt verzoeker geen elementen bij die de ongeloofwaardigheid omtrent zijn beweerde afkomst uit Logar kunnen herstellen. Integendeel, nieuwe informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, lijkt te bevestigen dat verzoeker veeleer uit de hoofdstad Kabul afkomstig is.

Het louter volharden in zijn afkomst uit Logar, volstaat niet om de bevindingen van de commissaris-generaal, die deugdelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. In casu moet, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn beweerde afkomst, het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet beoordeeld worden in functie van een terugkeer naar Kabul.

6.2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier (EASO Country of Origin Information Report Afghanistan Security Situation, januari 2015) blijkt dat er in verzoekers regio van herkomst, zijnde Kabul, geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Daar echter de verslagperiode voor dit rapport de periode van september tot november 2014 bestrijkt en aldus geen beschrijving bevat van de huidige stand van het conflict in Afghanistan, is het voor de Raad onmogelijk om zich op basis van voormelde rapport, de algemeen gekende onrustige situatie in Afghanistan mede in acht genomen, een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie in de verklaarde regio van verblijf van verzoeker.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden).

3. De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij op 3 november 2015 een aanvullende nota en een actuele COI "Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul.", 12 oktober 2015 heeft ingediend. Verzoekende partij bevestigt dat zij de aanvullende nota met actuele informatie heeft ontvangen.

De Raad wijzigt zijn standpunt van de beschikking dienaangaande en stelt de partijen daarvan in kennis.

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 oktober 2015 en de actuele COI, voert verzoekende partij aan dat de commissaris-

generaal op een selectieve wijze de COI interpreteert en een besluit neemt dat niet overeenkomt met de realiteit en de nota duidelijk stelt dat het niet stabiel is in Kabul. Verzoekende partij ondersteunt haar argument met de verwijzing naar de nota, inzonderheid p. 10 waarin door het UNHCR gesteld wordt dat Kabul nog een “*significant number of incidents*” telt en IDP’s van andere regio’s naar deze stad vertrekken omdat zij een “*perception of een better security situation*” hebben. Verzoekende partij benadrukt dat de veiligheidssituatie in Kabul er niet beter op geworden is en dat er nog meer vluchtelingen uit Pakistan en Iran in Kabul zijn terecht gekomen, met name respectievelijk 82.000 en 150.000. Verzoekende partij wijst er op dat er met deze elementen geen rekening is gehouden bij het afwijzen van de subsidiaire bescherming en het bepalen van het intern vluchtalternatief.

4.2. Verwerende partij repliceert dat zij naar de aanvullende nota en de actuele informatie in de COI verwijst. Zij vervolgt dat er in hoofde van verzoekende partij geen sprake is van een intern vluchtalternatief aangezien zij afkomstig is uit Kabul.

4.3.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond dat zij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Derhalve wordt hieraan geen afbreuk gedaan.

4.3.2. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij ter terechtzitting evenmin de vastgestelde ongeloofwaardigheid omtrent zijn beweerde afkomst uit Logar betwist. Nieuwe informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd en toegelicht in de bestreden beslissing, lijkt te bevestigen dat verzoekende partij in werkelijkheid uit de hoofdstad Kabul afkomstig is. *In casu* dient, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen omtrent haar beweerde afkomst, het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoordeeld worden in functie van een terugkeer naar Kabul.

Wat betreft de actuele situatie in Kabul, blijkt uit de informatie bijgebracht middels aanvullende nota door verwerende partij (COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul.*”, 12 oktober 2015) dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad Kabul. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (AIMA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke *compounds*, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en de European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van die aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die voorgaande vaststellingen in een ander daglicht stellen. Zij beperkt zich louter tot een selectieve lezing van de desbetreffende informatie en tracht alzo de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er blijkens hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse geen gewag worden gemaakt van een situatie van “*open combat*” of van hevige en

voortdurende of ononderbroken gevechten. De Raad treedt dan ook de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het betoog van verzoekende partij dat geen rekening werd gehouden met het hoge aantal IDP's in Kabul bij het afwijzen van de subsidiaire bescherming en het bepalen van het intern vluchtalternatief, is te dezen niet dienstig vermits *in casu* geen sprake is van een intern vluchtalternatief aangezien uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat zij afkomstig is uit Kabul.

5. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS